

Slovo: 41. O ukradené církvi

Před pár dní byly zveřejněny výsledky loňského sčítání lidu a zase je o něco méně těch, kdo se hlásí k nějaké víře. Proč nás lidi nemaj rádi?

Slovo

O ukradené církvi

čtení: 1. Korintským 12, 12 - 31a

12 Tak jako tělo je jedno, ale má mnoho údů, a jako všechny údy těla jsou jedno tělo, ač je jich mnoho, tak je to i s Kristem.

13 Neboť my všichni, ať Židé či Řekové, ať otroci či svobodní, byli jsme jedním Duchem pokřtěni v jedno tělo a všichni jsme byli napojeni týmž Duchem.

14 Tělo není jeden úd, nýbrž mnoho údů.

15 Kdyby řekla noha: „Protože nejsem ruka, nepatřím k tělu,“ tím by ještě nepřestala být částí těla.

16 A kdyby řeklo ucho: „Protože nejsem oko, nepatřím k tělu,“ tím by ještě nepřestalo být částí těla.

17 Kdyby celé tělo nebylo než oko, kde by byl sluch? A kdyby celé tělo nebylo než sluch, kde by byl čich?

18 Ale Bůh dal tělu údy a každému z nich určil úkol, jak sám chtěl.

19 Kdyby všechno bylo jen jedním údem, kam by se podělo tělo?

20 Ve skutečnosti však je mnoho údů, ale jedno tělo.

21 Oko nemůže říci ruce: „Nepotřebuji tě!“ Ani hlava nemůže říci nohám: „Nepotřebuji vás!“

22 A právě ty údy těla, které se zdají méně významné, jsou nezbytné,

23 a které pokládáme za méně čestné, těm prokazujeme zvláštní čest, a neslušné slušněji zahalujeme,

24 jak to naše slušné údy nepotřebují. Bůh zařídil tělo tak, že přehlíženým údům dal hojnější čest,

25 aby v těle nedošlo k roztržce, ale aby údy shodně pečovaly jeden o druhý.

26 Trpí-li jeden úd, trpí spolu s ním všechny. A dochází-li slávy jeden úd, všechny se radují spolu s ním.

27 Vy jste tělo Kristovo, a každý z vás je jedním z jeho údů.

28 A v církvi ustanovil Bůh jedny za apoštoly, druhé za proroky, třetí za učitele; potom jsou mocné činy, pak dary uzdravování, služba potřebným, řízení církve, řeč ve vytržení.

29 Jsou snad všichni apoštoly? Jsou všichni proroky? Jsou všichni učiteli? Mají všichni moc činit divy?

30 Mají všichni dar uzdravovat? Mají všichni schopnost mluvit ve vytržení rozličnými jazyky?

Dovedou je všichni vykládat?

31 Usilujte o vyšší dary!

Sestry a bratři, deset let uplynulo jako voda a v médiích byly před pár dny zveřejněny výsledky loňského sčítání lidu. Když to shrnu co nejstručněji, zase je v Česku o něco víc obyvatel a zase je o něco méně těch, kdo se hlásí k nějaké víře. A vůbec nejméně věřících je v Ústeckém kraji.

Samozřejmě musíme brát výsledky sčítání lidu s jistou rezervou, protože třetina respondentů políčko týkající se náboženství nevyplnila. Přesto je zřejmé, že lidem, zejména v Čechách a nejvíc v našem regionu, jsou církve ukradené.

Když už se někdo zajímá o duchovno, najde si ho čím dál častěji mimo církve, často v nějaké ezoterické nauce nebo v míchanici všech možných spirituálních proudů, které se říká New Age. Církve netáhnou.

„Náčelníku, proč nás lidi nemaj rádi?“ ptá se mladý příslušník veřejné bezpečnosti ve známé komedii Svatba jako řemen. Podobně by se dnes mohli ptát příslušníci jednotlivých církví. Kněží, faráři a pastoři se dlouhodobě umísťují na nejnižších příčkách důvěryhodnosti a počty oveček se dlouhodobě snižují.

Stejný trend jako u nás v Česku je znát v celé Evropě. Lidé příslušnost k církvi přestávají považovat za potřebnou. Obejdou se bez ní.

„Náčelníku, proč nás lidi nemaj rádi?“ Onen mladý příslušník veřejné bezpečnosti sice otázku vyslovil, ale byla to jen otázka řečnická, odpověď na ni nehledal, měl za to, že dělá všechno správně. Ve skutečnosti byl arogantní, komisní a nesmyslně puntíčkářský. Policajtské frčky mu dodávaly pocit nadřazenosti.

Myslím, že právě tak se v mnoha ohledech v průběhu staletí naučily chovat i církve a mnozí z těch, kdo se k nim hlásí. Na arogantní poučování, třídění lidí a kastování už je dneska zvědavý jen málokdo. Pryč jsou doby, kdy měla církev moc, protože ji garantoval stát, nebo protože pouštěla hrůzu a strašila lidi.

Co s tím? Duchovní proud, ke kterému se spolu s Petrem Chelčickým hlásíme, hledá řešení v návratu k původnímu charakteru křesťanské církve, jak se s ní můžeme seznámit na stránkách Nového zákona.

Ne, to neznamená, že by první vyznavači Krista byli zářivými vzory, bez jakékoli vrásky. Spíš naopak. O učednících se v evangeliích píše, že furt nechápali, o co vlastně Ježíšovi jde, a když přišlo na lámání chleba, zradil Mistra i předák Petr.

Podobně je tomu také v listech apoštola Pavla. Ostatně Pavel by toho nejspíš moc nenapsal, kdyby v křesťanských sborech nebyly pořád nějaké problémy. Celá první epištola do Korintu vlastně řeší jeden problém za druhým. A právě proto je tolik inspirativní i pro nás tady a teď.

Dříve než se ponoříme do dnešního čtení, řekněme si nejprve, co je to církev. U toho musíme začít, protože právě tady církve dost ujíždějí.

Řecké slovo ekklesia znamená jednoduše shromáždění, sročení, scuknutí se za nějakým účelem.

V tomto případě za účelem připomínání si Kristova příběhu, za účelem hledání způsobů, jak tenhle příběh žít jako jeho následovníci v měnícím se světě. A také za účelem bytí pospolu různých lidí, všelijakých povah, rozmanitého postavení, původu a životní úrovně. Navzdory vši odlišnosti být spolu, zapomenout na tituly, hodnosti a frčky, pomáhat si a držet při sobě.

Takže to je první charakteristika církve, obyčejné sročení. Nikdo si na nic nehraje, nikdo se nevytahuje, nikdo nikým nepohrdá. Není k tomu důvod. Ježíš se obětoval za každého jednotlivce, ať je jaký chce. Každý má pro Pána Boha stejnou cenu. V tomto smyslu není mezi lidmi rozdílů.

Všichni jsme na tom stejně, jako propuštění otroci, kteří se za svým osvoboditelem vydali směrem do lepší budoucnosti. Podobně jako tenkrát, když Hospodin vysvobodil Izraelity a doprovázel je na cestě pouští do zaslíbené země.

A to je ta druhá charakteristika, církev je Boží lid. Ne ve smyslu, že je nadřazený všem ostatním lidem nebo že má u Pána Boha tlačenu a protekci. Boží lid byl totiž vytvořen jako prototyp budoucího lidstva. Jedná se pilotní projekt, na němž Bůh testuje, jak bude vypadat připravovaná budoucnost.

Ježíš neustavil církev jako sbor příslušníků veřejné bezpečnosti, jako nějakou mravnostní polici. Boží lid má být majákem ukazujícím, kde lze najít pevnou půdu pod nohama, kde se dá už nyní, v předstihu, potkat s budoucím světem pokoje, vzájemné důvěry a ohleduplnosti.

„Ha, ha, ha,“ už slyším, jak se smějí lidé, co se k církvi nehlásí. „Pěkně se to poslouchá, ale skutek utek, jak známo. Až příliš často se v církvi káže voda, ale pije víno!“ Proti takovým a podobným výtkám bych osobně neprotestoval. Skutečně se najde dost případů, kdy vzal v církvi skutek nohy na ramena.

Na druhé straně se mnozí křesťané výrazně zasloužili, aby byl náš svět lepší. Nebudu jmenovat, na to není čas, byla by jich ale dlouhá řada. Když po sobě jedna a druhá strana, věřící a nevěřící, hází opakovaně argumenty poslepované blátem a špínou, nikam to nevede.

Abych podobným pŕtkám předešel, říkám jasně a nahlas: církev není vůbec ideální, není žádným vzorem, leckdy spíš naopak. Je to sebranka osvobozených otroků, parta hříšníků, kterým bylo odpuštěno.

Navzdory tomu, právě z těchto nepříliš kvalitních součástek Bůh sestavil prototyp lidstva budoucnosti. Ne pro jejich kvality, ale kvůli softwaru, kterým tyto součástky ožívají a mají příležitost se stále znovu přizpůsobovat danému programu. Často jim to moc nejde, to víte, starý pes se novým kouskům učí jen stěží, ale navzdory tomu, Bůh tenhle starý krám do koše nezhodí. Má svět nekonečně rád.

Softwarem, který nás spojuje a vede k novým začátkům, je Boží Duch. „Všichni jsme byli napojeni stejným Duchem,“ píše Pavel křesťanům do Korintu. Jinak přeloženo, všichni jsme byli uzpůsobeni k tomu pít ze stejného Ducha.

Všichni v tom zvláštním spolku, kterému se říká církev, máme přístup k onomu Božímu softwaru budoucnosti. Jsme jedno tělo, jeden hardware, nezáleží na vzájemných odlišnostech, záleží na softwaru, který do nás Bůh nahrál a který je nám nyní k dispozici. Najdeme v něm spoustu složek a programů, které když se v našem životě rozkliknou, když je začneme skutečně používat, může to být velice zajímavé.

A Pavel hned nato začne náhodně vyjmenovávat, co všechno to může být. Někdo je apoštolem, česky misionářem, nebo lépe, jak se říká dneska, popularizátorem. Někdo je prorokem, po našem komentátorem či analytikem společenského a politického dění. Někdo je učitelem, který umí zprostředkovat celý příběh Boží cesty za člověkem.

Někdo má talent na mocné činy a můžeme si pod tím představit libovolně, co chceme, Pavel to blíže nevysvětluje. Nejmocnější čin, který z Bible známe, je Ježíšovo odpuštění těm, kdo ho popravovali, a samozřejmě jeho oběť za celý svět. Řekl bych, že právě mocných činů, jako jsou odpuštění a obětování se pro druhé, je na světě pořád zoufale málo.

Někdo má zase vlohy k uzdravování. Ono řecké slůvko naznačuje, že se jedná především o uzdravování narušených lidských vztahů, nejen pofoukání nějaké bolístky. Blahoslavení jsou ti, kteří působí pokoj, říká Ježíš v evangeliu. Někdo se najde v pomoci potřebným, lidem strádajícím a v nouzi. Někdo je dobřej zase v praktických otázkách chodu sboru, prostě umí něco zorganizovat a vést.

Na konec svého náhodného výčtu činností a projevů, ke kterým Duch uschopňuje, Pavel ještě zmíní řeč ve vytržení. Bylo to v korintském sboru velké téma. Jednotlivé partičky se přely, jestli to do bohoslužeb patří nebo ne a jestli to nemůže být také projev démonických sil a tak podobně.

Bylo to tak velké téma, že se ve vzájemných sporech snadno zapomínalo na společný software, na Božího Ducha, který přece vede k sounáležitosti, ohleduplnosti a pokoji. Extatické nesrozumitelné mluvení si korintští nejspíš přinesli z pohanských mystérií, kterých se dříve účastnili.

Tak trochu tohle mluvení ve vytržení můžeme přirovnat ke smíchu, který také nelze dost dobře regulovat, a vlastně jím nic neříkáte, jen se tímhle způsobem na povrch derou vaše vnitřní pocity.

Mluvení „cizími jazyky“ je něco podobného, také nevíte, co to z vás leze, podstatné je, že to nějak vyjadřuje stav vaší duše. Pavel to a priori nezamítá, ne náhodou dává ale řeč ve vytržení na samý konec svého seznamu.

Úplně nakonec pak přidá tajemnou větu: „A ukážu vám ještě mnohem lepší cestu!“ Má na mysli kouzelnou složku v softwaru Božího Ducha, která má nadpis láska. Ale o tom zase příště.

Sestry a bratři, přístroj zvaný svět, jehož jsme součástkami, není rozhodně určen do šrotu. Bůh plánuje jeho kompletní renovaci. V předstihu nahrál nebeský software, svého Ducha, který nabízí spoustu možností, jak žít už nyní po novu.

Pokud se církev, ona Boží sebranka, vyladí s tímhle softwarem, objeví nepřeberně možností, jak dát sobě i světu lepší příchuť. A kdo ví, třeba mu potom přestane být ukradená.

PeČ

SPCH 23. 1. 2022

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté – Česká republika](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj baptistických sborů](#)